

A PALÁSTHYAK

2014. május

Megjelenik minden év májusában

14. szám

NEMESÍTÉS A TÁBORHEGYEN

II. András magyar király az 1200-as években a pápa és a keresztény világ saját személye és az ország iránti jóindulatának elnyeréséért kereszties hadjáratot indított a Szentföldre. A Bars megyei Váradon lakó Beés bán *Bors* nevű fia még várjobbágyként indult e háborúba, ahonnan már magyar nemesként és „terra Palást” birtokával adományoztatva tért vissza. Ettől az időtől szerepel Bors de Palást néven az okiratokban. Palásthy Pál fogalmazása szerint *Bors a nemesített Palásthy család elseje és megalapítója*.

A magyar király vezette kereszties sereg létszámáról nincsenek pontos adatok, annyi azonban bizonyos, hogy több ezer fős lehetett. A kortárs szemlélő, Spalatói Tamás főpap beszámolójában 10 ezer főt említ és azt is szemrevételezi, hogy a velencei gályák kapacitása nem volt elegendő a lovak, a felszerelés, az élelmiszer, a katonák és a kísérő személyzet szállításához. Zárától és Anconától kellett bérelni további hajókat, ez utóbbiak között pisai gályák is voltak. Maga az utazás mintegy fél-egy hónapot vett igénybe.

A kereszties hadjárat, melyet a történelem az V. kereszties hadjáratnak nevez, rengeteg pénzbe került. András királynak itáliai kereskedőházaktól kellett hitelt felvennie, illetve nagy értékű ékszerek eladására is rákényszerült. Az uralkodó távollétében híveire, köztük János esztergomi érsekre bízta Magyarország kormányzását.

Egyébként magyar főpapok és főurak is elkísérték királyukat a hadjáratra. Péter győri, Tamás egri püspökök, Csák nembeli Ugrin kancellár, Kán László lovászmester,

valamint számos kiváló fegyverforgató és tanácsadó.

Marik-el Adil egyiptomi, szíriai és mezopotámiai szultán udvarában növekvő nyugtalansággal vették híret a magyar sereg közeledténél, tartottak Jeruzsálem és Damaszkusz megtámadásától. Akkon kikötővárosból három alkalommal kísérelték meg a támadást a mohamedánok ellen, de azok megfutamodása miatt komolyabb ütközetre nem került sor. A sereg először a Tiberias-tó felé indult, mert az előző kereszties hadjáratokból tudták, hogy az európai seregek legnagyobb problémája az élelem és a víz hiánya, mert kevésbé bírják el, mint a helyi éghajlathoz, terephez szokott muzulmánok. Ennek dacára néhány hét múlva sokan betegesen tértek vissza Akkonba, melynek okát a sok gyümölcs és a talán rossz víz okozta.

Ezután határozták el a 600 méter magas Tábor hegyén a muzulmánok által épített erőd elfoglalását. Ez az erőd felügyelte mintegy 3000 védővel a damaszkusz-egyiptomi karavánutat, melynek hadászati jelentősége vitathatatlan. A kereszties hadjáratban egyébként kisebb számú bajor és osztrák csapatok is részt vettek. Amikor haditanácsot tartottak a Tábor hegy elfoglalásáról, a résztvevők egy része ellenezte a tervet, arra hivatkozva, hogy lovassággal még sohasem sikerült hegyi erődöt elfoglalni. A magyar és az osztrák sereg ugyanis főleg lovasokból állt. De véleményükkel alulmaradtak. A keresztiesek kétszer is megtámadták az erődöt, de végül sikertelenül kellett távozniuk. (Ennek dacára a szultán később maga romboltatta le a várat, hogy ne szolgáljon érvként egy újabb hadi vállalkozásra.)

A harcok során azonban a már említett Bors vitézül harcolt, ezért a király kitüntette.

Még annyit tudni kell, hogy míg Endre király a szentföldi hadjárattal volt elfoglalva, itthon felborult a törvényes rend, előkelők egy csoportja fellázadt, megbízottját, János esztergomi érseket megfosztották kormányzói jogkörétől és száműzték az országból. Idegeneket akartak a trónra ültetni. II. András, megtudva a dolgokat, azonnali hazatérésre határozta el magát. 1218. január 11-én indult vissza szárazföldi úton. Diplomáciai sikereket is elérve 1218 végére ért Magyarországra. Még éppen jókor, hiszen a szétesőfélben lévő magyar világot kellett egyberántania az ősi elvek alapján. Ez végül is az 1222-ben kiadott ún. Aranybullában öltött testet. Ez az okmány kimondta, hogy a magyarok földje nem lehet idegeneké, s ezen a földön a nép nem lehet szolgasorban.

Visszatérve a nemesítésre: a történelem során a Palásthy ősök között négy nemesítés történt. Közülük mégis az első, Bors nemesi rangra emelése a legfontosabb, bár épp ennek okmányszövege veszett el. Csupán az alkotmányos és magánjog-elmélettel foglalkozó Verbőczi Tripartitumában olvasható, nevet nem említő utalás, melyből kizárólag Bors nemesi sorba emelése következtethető ki, lévén szó a Táborhegy alatt történt nemesítésről és új nemesről, aki Hont vármegyében kapott birtokot. A név feltüntetésére nem is volt szükség, hisz Bors személyében nemesi rangot a Szentföldön csupán egyetlen keresztes vitéz kapott, ami magasabb körökben amúgy is köztudott volt. Verbőczi még láthatta a családi levéltár gazdájának gyakori cserélődése folytán elkallódott, Bors nemességéről szóló okmányt, mivel útja Visegrádról és Budáról hazafelé tartva

Paláston át vezetett, ahol élvezte a Palásthy család vendégszeretétét.

Bors, bár atyja a barsi Felsőváradon lakott, Palástra költözött és az ott lakó családtagok is a „de Palást” előnevet viselték. A későbbiek folyamán a Palásthy család tagjai (örökösödés vagy birtokszerzés útján) más-más helyen telepedtek le, és ennek megfelelően más előneveket is vettek fel. Így történt ez Bors leszármazó ágával is. A leszármazottaknak ugyan Paláston is volt birtoka, de csak vissza-visszatértek Bars megyei ősi fészükbe és a „de Palást” előnevet a XIV. század táján teljesen elejtették. A Palásthyak az ország más vidékeire is szétszéledtek (nősülés, birtokszerzés következtében) és más előnevet vettek fel. A Bors ág azután a XV. század végén utód nélkül kihalt.

Forrás: Zsilka László. Palástok palástja, Palócia végvára. (Palást, 1996)

Bozsóky Pál Gergő: Keresztes hadjáratok. (Agapé kiadó, 1995)

Csurka Dóra: Út a Szentföldtől az Aranybulláig. (Magyar Hírlap, 2013. aug. 2.)

Összeállította Palásthy Árpád Gábor

*A szerző, Palásthy Árpád Gábor
2005-ben Máriabesnyőn a Palásthy-találkozón.
Jobboldalán Csekő Mihályné Palásthy Katalin.
Alsó kép: 1956-ban Máriabesnyőn Palásthyak*

KI VOLT SBARDELLATI ÁGOSTON?

A török ellen vívott palásti csatáról a Palástthyak újságjában már korábban is beszámoltunk (lásd a 2002. és a 2003. évi számot).

Az idézett cikkekben is feltűnik Sbardellati (Dudics János) Ágoston váci püspök neve, aki a csatában hunyt el.

De ki volt valójában ez a főpap?

Velencei családból származott, 1500-ban született. Dudics (Dudith, Dudich) András (1553-1589) nagybátyja. (Dudics András humanista polihisztor tudós, később pécsi püspök is volt. Lengyelországba történő távozása után elhagyta a katolikus egyházat, és előbb református, majd unitárius hitre tért át.) 1540-től a padovai egyetem hallgatója. Esztergom 1543-as ostromakor megmentette a törökök elől a káptalani levéltárat. I. Ferdinánd király 1548. december 14-én kinevezte váci megyéspüspökké. 1549-ben esztergomi káptalani helynök. 1549-ben részt vett a török ellen Murány ostromában. 1549-ben megfordul Egerben. 1550 szeptemberében részt vett a szolnoki hadjáratban, a megyei nemességet, a huszárságot és a spanyol csapatokat ő vezényelte. 1550. október 17-én Sbardellati eskette a későbbi egri várkapitányt, Dobó Istvánt és Sulyok Sárát. Mint érdekesség, az eseményen 604 pint, vagyis 966 liter bort fogyott el. (Dobó István és Sulyok Sára egyik gyermeke volt Dobó Krisztina, akit Balassi Bálint költő 1584-ben feleségül vett, de rövid idő után elváltak.) A király a felvidéki városokba küldte a hitújítás terjedésének megakadályozására. 1551. július 4-én III. Gyula pápa megerősítette a váci püspöki székét, de a törökök támadása miatt székét nem foglalhatta el. (Vác első török uralma 1543-tól 1594-ig tartott.) I. Ferdinánd 1550. június 21-én „lelkiekben és világiakban” az esztergomi

*A szerző, Palásthy József
2003-ban Máriabesnyőn
a Palásthy-találkozón*

érsekség kormányzójává tette. 1551-ben püspökké szentelték. Sbardellatit a kamara megállapítása szerint 1549 januárjától haláláig 1387 forint és 99 1/3 dénár tanácsosi fizetés illetve meg, amiből összesen 1146 forintot kapott. A még járó 241 forint 99 1/3 dénárt a püspök édesanyja kérte fiának halála után, amiből csak 30 forintot fizettek ki neki több év múlva (1559-ben). A püspök élvezte a király bizalmát, mivel hadi tevékenységei miatt rászolgált a király megbecsülésére. Ezért kapta 1551. október 7-én „ex singulari grátia”(személyre szóló kegy) a vágai (ma: Váhovce) és a szerdahelyi (ma: Dunajská Streda) (mindkettő Pozsony megye) tizedeket. 1552-ben a magyar sereg élelmezési biztosa, és 1552. augusztus 9-én vagy 10-én a palásti csatában hősi halált halt. Ő volt a csatákban elesett utolsó magyar főpapok egyike.

Megjegyzés: Sbardellati Ágoston neve különféle művekben több változatban szerepel. Matunák Mihály: A palásti csata (Hadtörténeti Közlemények 1910. évfolyam), valamint Zsilka László: Palástok palástja (Palást község önkormányzata, 1996) 43. oldalán Sbardellati formában, a Palástthyak újság 2002. évi számában Sbardelleti alakban, Istvánffy Miklós: Magyarok dolgairól írt históriájában (Balassi Kiadó 2003) latinosan Sbardellatus formában. Én a Szarka Gyula: A váci püspökség gazdálkodása a török hódítás korában. 1526-1686 (Vác Város Levéltára, 2008) kitűnő művében szereplő névhasználatot fogadtam el, mivel a – sajnos már elhunyt – szerző alapos ismerője volt a váci püspökség történetének.

A cikk forrása: a fent felsorolt művek, valamint az interneten található ismertetés.

Palásthy József

ELINDULTAM...

Pici unokám, Albert, aki most két és fél éves, segített teríteni. Ő vitte a kanalakat, a kenyeres kosarat, szeme csillogott a büszkeségtől: már „nagyfiú”.

Én pedig elgondolkodtam, hogy is volt ez nálam? Milyen feladatokkal lépett be a munka az életembe?

Emlékszem arra a félelemmel vegyes büszkeségre, amikor már én is szórhattam a tyúkok elé a szemet és önthettem a kis kannából vizet nekik. Amikor anyu a kútról cipelte a két nagy kanna vizet, úgy éreztem, én is cipelem, pedig csak a kanna fülét fogtam. El-elkalandoztam, bámulásztam, ilyenkor anyu csak annyit mondott: „Ne húzsd magad, Katica!”

Hároméves lehettem, amikor átküldött a szomszéd Mariska nénihez petrezselyemért. Mintha világ körüli útra készültem volna,

*Imre Kata nagymamája:
Palásthy Teréz 2002. novemberében Budapesten*

kabátot vettem, persze fordítva, a gallérja volt lenn a lábamnál, a Tücsök kutyám csajkájára madzagot kötöttem és magam után húzva, jó nagy zajjal, ugató kutyával megérkeztem. Csak annyit mondtam: gyűttem Maska néni. „Azt látom jányom, de miért?” Hát – hát – hát olyan ződ pettezsejért. Kaptam is egy jó nagy csokorral, a kabátot is megfordította, megpuszilt. – Na, indulj, mondta.

Én haza is indultam, kutyástól, csajkástól, petrezselyemmel végtelen nagy boldogsággal, sikerült! Ez volt az első komoly feladatam.

Még nem voltam ötéves Tibor öcsém születésekor, de állandóan ott sűrögtem, forogtam körülötte, érdekelt, miért sír, hogyan kell tisztába tenni. Nagyon szerettem simogatni, szép kis baba volt és nagyon jó illatú. Naná, hogy vállalkoztam az etetésére, amikor már reszelt almát, tejbegrízt is ehetett. A maradék a világ legjobb csemegéje volt. Kettőtől ötéves koráig mindig együtt voltunk.

Apu az 56-os események miatt börtönben volt. Anyu éjjel-nappal dolgozott, egy háziipari szövetkezetnek bedolgozóként gyerekruhákat varrt. Hímzett gyönyörű szűrhimzéssel terítőket filcre, gyapjúfonallal. Csoda színekkel varrta a szép virágmotívumokat.

Tibor nagyon önálló kisfiú lett, egy alkalommal a délutáni alvás után elindult világgá. Mai napig rejtély, hogyan jutott el a háztól kb. 5 km-re levő Pittner faluba. Mindenütt kerestük, egyik kis szandálját megtaláltuk, de ő sehol.

Estefelé, egy biciklis rendőr hozta haza és akkor derült ki, hogy az alig hároméves öcsém tudta a nevét és címét is. Innentől még jobban figyeltem rá, neki köszönhetem a felelősségvállalásra való képességem kialakulását. Ő ezt igen gyakran próbára tette. De kapcsolatunk férjhez menete-

lemig – 18 éves koromig – nagyon szoros volt. Haját csak én moshattam, körmét csak én vághattam, esti mesét én olvashattam, ha történt valami vele napközben, azt este a takaró alatt megbeszéltük. Persze az én önállóságom sem volt „piskóta”, mert ha egy kis pénzecskét szerettem volna, akkor gyógy-nővénygyűjtéssel ez megvalósulhatott, ilyenkor őt is vittem magammal. Szedtünk hársvirágot, bodzát, szarkaláb virágot, kamillát

*Imre Kata 2002-ben
a Palásthy-találkozón Máriabesnyőn*

(a Kisújszállás környéki szikes területen sok volt), papsajtot, csalánt. Bárhová mentünk, mindig fogtam a kezét, biztos, ami biztos alapon.

Palkó bátyámmal a közös főzés-sütés hagyott mély nyomokat bennem.

Anyu időnként egyedül hagyott bennünket, beszélőre ment, vagy háztájit kapálni. Egy ilyen alkalommal hihetetlen mennyiségű palacsintatésztát sikerült bekevernünk, vagy híg, vagy csomós (gambis), vagy nagyon édes volta miatt nem sikerült a sütés. Aztán egyszer csak jó lett, sütöttünk is vagy 100 darabot, majd, hogy eltüntessük a maradékot, kiöntöttük Ági malacnak, aki ettől kétszeresére fújódott és csak egy hozzáértő

szomszédnak köszönhette életben maradását. Meglékelte a pociját. Mi pedig egy jó nagy verést kaptunk anyutól este, amikor hazajött. Vállalkozó kedvünk azért töretlen maradt. Következő alkalommal galamblevest akartunk főzni. Horrorisztikus jelenetnek is beillett a levágásuk, a kopasztás elég jól sikerült, de csak az idejében érkező szomszéd néinek köszönhattuk, hogy nem belestől, mindenestől tettük föl főni. Végül is remekmű lett.

A zöldbabból sem volt könnyű főznünk, mert ha főzeléket akartunk, akkor híg lett, ha levest, megállt benne a kanál. Így aztán mindig akkor határoztuk meg, mit is főztünk, amikor késznek nyilvánítottuk. Ha leves lett, akkor még csináltunk valami másodikat, ha főzelék, akkor kibányásztunk a zsírba elrakott sült húsból és jó kis lakomát csaptunk.

Tizenegy éves koromtól a kisújszállási tsz valamelyikében nyári szünetben dolgoztam. Volt rizsgyomlálás, legelőkapálás, kukorica fiókolás, paradicsomszedés.

Tizenharmadik éves voltam, amikor Nagymamámmal a Hatvani Konzervgyárban lecsóztam egy szezont.

Így, amikor 1965-ben dísznövény kertész, kertépítő tanuló lettem, már nagyon sokféle munkában kipróbáltam magam. Úgy éreztem, vége a gyerekkoromnak és megérkeztem a felnőttkor küszöbére.

Budapest, 2014. március hava

Imre Kata

(Imre Kata Palásthy Teréz (1903-2005) két gyereke közül az elsőszülött, Imre Károly lánya)

Palásthyak 1956-ban a Palásthy-találkozón Máriabesnyőn

BEMUTATKOZIK A SZÉCHENYI ZSIGMOND KÁRPÁT-MEDENCEI MAGYAR VADÁSZATI MÚZEUM

E múzeumnak a hatvani Grassalkovich-kastély ad otthont. A felújított kastélyépület három szintje ezentúl természettudományos, vadászati, halászati és horgászati témájú interaktív kiállításoknak ad helyet, amelyeken az eredeti, múzeumi tárgyak mellett műtárgymásolatok, rekonstrukciók, preparátumok, valamint diorámák és játékok is láthatók. A megújult kastélypark, illetve a benne elhelyezkedő átalakított épületek (az egykori mosoda és a kazánház) a múzeum többi részének látványelemeit erősítik, és kiegészítik a vadászati múzeum kínálta szolgáltatásokat.

A kastély története (*Forrás: Hatvani lexikon, 1996*):

A Kossuth téren álló kastély a római katolikus templom mellett Hatvan másik jelentős műemlék épülete. Építtetője I. Grassalkovich Antal, aki a XVIII. században a középső emeletes részt építtette. 1763-ban két földszintes oldalszárnyat építettek hozzá. A 32 szobás barokk kastély a Grassalkovich család kihalása után, 1867-

ben Deutsch Ignác tulajdonába került. A Grassalkovichok idejében a későbbi kastélykert még leginkább a vadászat céljait szolgáló „Fácányos” volt. A megnyíló Budapest-Miskolc vasútvonal töltése megvédte a kastély kertjét a Zagyva állandó áradásaitól. Később a báró Hatvany család 1913-ban a kastélyt új kerítéssel látta el. A parkot ekkor már 35 szobor, 13 faragott köpad és szökőkút díszítette. A Hatvany család számos hírességet is vendégül látott a kastélyban. A második világháború idején gazdátlanul maradt kastély berendezését széthordták, ősfáit, díszcserjéit kivágták. Az épületet hadikórháznak, kollégiumnak, középiskolának, majd kórháznak és rendelőintézetnek használták. A sok átalakítás miatt végül 1979-ben életveszélyesnek nyilvánították és bezárták. Az 1980-as években a kastély baloldali szárnyát helyreállították, és a Városi Művelődési Központ működött benne. 1979-ben találóan jegyzi meg egy újságcikk: „Egymást váltották a kastély használói és egymást múlták felül a rongálásban.”

ADOMÁNY A PALÁSTI KATOLIKUS MAGYAR ISKOLÁNAK

Tavaly ősszel a Rákóczi Szövetség Palástot is kiválasztotta adományozás céljára; a bogdányi polgármester úrral én is csatlakozhattam ehhez a bensőséges ünnepélyhez. Azokat az első osztályba beiratkozó gyermekeket jutalmazta meg a Szövetség, akik a magyar iskolát választották. A magyar iskola a volt Palásty-kastély. Nagyon szépen fel van újítva, mert az elmúlt évtizedekben csak rongálódott. A rendszerváltoztatás után az utolsó tulajdonos, báró Berg visszakapta, ő pedig a falunak adományozta azzal a feltétellel, hogy ott katolikus magyar iskola működjön! (Két megjegyzésem kívánczik ide: milyen nagyszerű Berg báró gesztusa, kikötése! A másik: hogy lehet az, hogy csak

a német polgárnak jár reprivatizáció, magyarnak nem...)

A kép forrása: *Bogdányi Híradó, 2013. november*

ELHUNYT DR. PALÁSTHY PÁL RUBINDIPLOMÁS SZEGEDI TORNATANÁR

1920-ban Kassán született az idén februárban elhunyt kiváló pedagógus tornatanár. A kassai Magyar Gimnáziumban érettségizett, majd 1942-ben Budapesten a Testnevelési Főiskola tanári szakán diplomázott. Még ugyanez évben a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán kezdte testnevelői pályáját. 1963-ban szakedzői képesítést szerzett röplabda és kézilabda sportágakban, valamint a Szegedi állami és Jogtudományi Egyetemen doktorált.

1950-ben az akkori Közgazdasági Gimnáziumban (ma a szegedi Körösy József Gazdasági Szakképző iskola) kezdett tanítani. A fiatalon NB-1-es sportolóból nagyszerű pedagógus, testnevelő, edző lett, aki számos generációt nevelt. Aktív pedagógusi pályáját 1988-ban fejezte be.

„A tantestületben meghatározó, tekintélyt parancsoló tagjaként mindenki számíthatott rá, kolléga, szülő, diák egyaránt. Az iskola vonzerejét a jól szervezett belső életében, igényes, megalkuvást nem ismerő oktató-nevelő munkájában látta. Nem kellett szigorúnak lennie, tanítványai természetes módon fogadták el tőle – mert hiteles és következetes volt –, hogy a rend és a fegyelem az eredményes munka alapja. Meggyőzni, lelkesíteni kevesen tudtak nála jobban.

Igényes, igazságos pedagógus volt. Hitvallása szerint a sport fejleszti az akaraterőt, kitartásra, pontosságra, emberi tartásra nevel. Célja volt az egészséges életmódra nevelés. Jóval megelőzte korát: nem csupán a diákok, de a tanárok dohányzása ellen is küzdött. A fiatalokat nemcsak fizikai erőnlétre, kitartásra, küzdeni tudásra, a kudarcok elviselésére tanította, de szellemi, erkölcsi nevelésüket is igen fontosnak tartotta.” Írják visszaemlékezésükben az iskola tantestülete.

Irányítása alatt eleven sportélet zajlott az iskolában, a kézilabda és röplabdacsapat éveken át a megyei bajnokság és a megyei középiskolai bajnokság élvonalába tartozott. Reggel, tanítás előtt bejártak a tornaterembe gyakorolni. Többen tőle kaptak indítást

Palásthy Pál

(Fotó: Feketű József, 1973)

Forrás: www.korosy.hu/node/3998

testnevelő tanári pályafutásukhoz. Nemcsak a mérkőzések eredményei számítottak, bizalmáért, emberségéért nagyon sok tanítványa érez hálát.

A kiváló szakember tömegeket tudott megmozgatni a mozgás, a felfrissülés, a gyakorlás, a vidám baráti együttlét céljából.

Számos bajnoki serleg, kupa, oklevél őrzi e tevékeny és eredményes oktató-nevelő munkát. Kitüntetései igazolják ezt: Kiváló Tanár, az Oktatásügy Kiváló Dolgozója, a Honvédelmi Emlékérem, valamint a legutóbbi, a Szeged Sportjáért Díj, amelyet 2003-ban alapítottak s mellyel 2013-ban Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata ismerte el gazdag és eredményes pályafutását. Ezt azonban betegsége miatt személyesen már nem vehette át, ezért fia Palásthy Szörénd vette át.

Munkáját az igényesség, a pontosság és tervszerűség, a mindig jobb eredményre törekvés jellemezte. Következetességre, önfegyelemre, az adott szó betartására, az erkölcsi értékek megtartására nevelte tanítványait, s mindezekre példát is mutatott. Mint egyik tanítványa jellemezte: „A sport önbecsülést, edzettséget, sikert és rengeteg élményt adott.”

A szegedi Körösy iskola megemlékezése nyomán

HÍREK

Még 2013. május 2-án elhunyt Sapkás Tibor felesége, Palásthy Erika (szül. 1945. június 26.). Palásthy Árpád (1907-1989) öt gyermeke közül a negyedik volt. Palásthy Erika testvérei: P. Árpád Gábor, P. József István, P. Péter és P. Katalin.

Sapkás Tiborné Palásthy Erika

*Sapkás Tibor és felesége, Palásthy Erika
2003-ban a Palásthy-találkozón*

Balogh Ákos és Palásthy Anna 2. gyermeke, Jakab Gellért 2013. május 21-én született, és immár egyéves „nagyfiú”.

(Palásthy Anna Palásthy Imre lánya, Palásthy Lajos unokája, és id. Palásthy Lajos (1901-1977) dédunokája. id. P. Lajos öccse Palásthy Árpád, akinek P. Erika lánya fotója a baloldali hasámban.)

Balogh Jakab Gellért 2013 májusában

2013. szeptember 27-én 22:07-kor 3275 grammal és 54 cm-rel megszületett Palásthy Péter, Palásthy András és Luca elsőszülött kisfia. Minden a legnagyobb rendben van, Peti kicsattanó egészségnek örvend.

Palásthy Péter 2014 januárjában

2012 márciusának végén kézhez kaptam a névváltozási okiratomat, mely igazolta, hogy mostantól (és visszamenőlegesen) Palásthy András néven tapodhatom a földet. Igen jelentős esemény ez számomra, hiszen gyakorlatilag mióta az eszemet tudom, Palásthy akartam lenni névleg is. 2015 februárjában vehetem majd át a villamosmérnöki diplomámat az Óbudai Egyetem Kandó Kálmán Villamosmérnöki Karán, ahol az

Palásthy Péter édesapjával

Palásthy Péter édesanyával, Lucával

évek során a hallgatói élet kikerülhetetlen szereplőjévé váltam. Mindeközben 2013. áprilisában feleségül vettem életem szerelmét, majd szeptember végén első gyermekünk is megszületett, és azóta is mesebeli boldogságban telnek a napjaink.

Gyermekkorom óta majdnem minden évben ott voltam a Palásthy-találkozón, és ez a jövőben sem lesz másképp. Szeretném, hogy a gyermekeimnek is olyan meghatározó, szép emlékeik legyenek ezekről a napokról, mint amilyenek az enyéim. Ha picit visszagondolok, a napsütötte domboldal, a fák, a család, a sütemény, a rengeteg játék, a

ritkán látott rokonok és úgy általában a hangulat mind-mind fontos és szerves részeit képzik a találkozóknak. Szeretek Palásthy lenni.

(Palásthy András szül. Nagy Ottó, Palásthy Mária fia, Palásthy Lajos unokája, és id. Palásthy Lajos (1901-1977) dédunokája).

*Imre Lajos fametszete, X2 (2013) 50x70 mm.
A bibliából ismert, hogy Jézus egyik apostola Péter volt, akinek neve az akkori nyelven kősziklát jelent. Ezt szimbolizálja a metszeten látható szikla.*

IMPRESSZUM

A kiadvány szövegét összeállította Palásthy Lajos 1538 Budapest, Pf. 519. info@kisgrafika.hu

Várjuk továbbra is a családi eseményekről érdekességekről a híradásokat, valamint az érdeklődésre számot tartó cikkeket!

A lap megjelenik minden év május végén, a máriabesnyői nagy Palásthy találkozóra. Az újság az interneten is elérhető: www.PalasthyBt.hu/palasthyak Ugyanitt Palásthyakról stb. további információk!

Tördelés:
Palásthy Bt.,
Palásthy Imre,
www.PalasthyBt.hu

www.PalasthyBt.hu/palasthyak

Életképek a 2004-es Palásthy találkozóról Máriabesnyőn

Életképek a 2004-es Palásthy találkozóról Máriabesnyőn

